

# СИНЪТ НА РИБАРЯ ТУРСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Превод от турски: Атанас Далчев, —

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Едно време имало един човек на име Мехмед рибаря. Тоя човек през деня ловял риба, а вечер я продавал и от това преживявал.

Веднъж той заболял и като не се надявал да остане жив, рекъл на жена си:

— Когато умра, не казвай на сина ми, че съм бил рибар.

Както и да е, дните му се свършили и той умрял.

След това синът на рибаря се опитал да се залови за някаква работа. Но за каквото и да се хванел, с нищо не можел да се справи.

После дошъл смъртният час и на майка му: тя умряла. Тая нощ момчето с мъка дочакало утрото.

А на утрото видяло, че няма какво да яде, и почнало да тършува из цялата къща, дано намери някаква дребна вещ, за да я продаде и си купи с тия пари нещо за ядене. Докато търсело, в ръцете му попаднала бащината въдица. Щом я видяло, момчето решило: „Баща ми сигурно е бил рибар“. Взело въдицата и отишло право на морския бряг.

Там уловило две риби: едната от тях продало, с тия пари си купило хляб и въглища и си отишло в къщи, а другата опекло на въглени и я изяло.

Момчето намерило това занятие сгодно за себе си и ето че се захванало да лови ката ден риба, продавало я и с тия пари живеело.

Един път уловило такава красива риба, че не се решило нито да я продаде, нито да я изяде. Тозчас се прибрало в къщи, изкопало яма, напълнило я с вода и пуснало в нея рибата.

Тая нощ синът на рибаря останал гладен, а сутринта отново отишъл на морето.

Вечерта се върнал в къщи — и какво да види? — всичко в къщи разтребено, подът пометен.

„Това ще да са направили съседите“ — помислил си той и им пожелал здраве и живот.

На другата сутрин момчето станало, полюбувало се на своята риба, после излязло, а когато се върнало в къщи, видяло, че къщата му чак до самата порта на улицата добила съвсем друг вид.

Момчето влязло в къщи, пак се полюбувало на рибата и си легнало да спи.

На другия ден се запътило за кафенето, седнало в един кът и се замислило. Приближил се един от приятелите му и го попитал:

— За какво си се замислил?

Момъкът му разказал каква е работата.

Приятелят го попитал пак у кого е ключът от къщата и не остава ли там някой, а момчето му обяснило, че ключът е у него, а в къщи освен рибата няма друга жива душа.

Приятелят му отново го попитал:

— А каква риба е тая?

Момъкът му разказал. Тогава приятелят го посъветвал да се скрие в къщи и да я проследи. Синът на рибаря си отишъл у дома.

И ето, един ден той се престорил, че излиза: отворил и затворил вратата, а сам се скрил. И изведнъж вижда — рибата излиза от щерната, отърсва от себе си люспите и се превръща в необикновено хубава мома. Той грабнал рибените люспи и ги хвърлил в огъня.

— Не трябваше да правиш това — укорила го тя, — но стореното си е сторено!

Момъкът поискал да се ожени за нея, момата се съгласила и те тозчас вдигнали сватба.

И ето, всички съседни дошли да огледат момата, захласнали се по нея, само се чувало да казват, че такава мома подхожда и на самия падишах. Слуховете за хубостта на момата стигнали до шаха и когато той пожелал да види хубавицата, довели я в двореца.

И ето, падишахът решил да отнеме момата от сина на рибаря. Но да направи това току-така, без какъвто и да е предлог, той не можел — тогава всеки би имал право да каже, че шахът отнема жените на своите поданици. Затова трябвало да се обвини в нещо рибарят.

Тогава шахът повикал при себе си момъка и му рекъл:

— Ако построиш за четиридесет дни сред морето дворец от злато и елмази, няма да взема момата, не сполучиш ли — ще я взема!

Младежът си отишъл в къщи разплакан и натъжен. Момата го попитала какво му е и той ѝ разказал каква задача му е задал падишахът.

— Не плачи — утешила го тя, — това е лесна работа! Иди на онова място, дето ме хвана, хвърли там един камък; пред тебе ще излезе един арапин и ще рече: „Заповядай!“ А ти му речи: „Наймладата царска дъщеря ти праща поздрав, иска вързопчето за баня“. Вземи това вързопче, хвърли го наред морето и се върни в къщи!

Синът на рибаря направил така, както му заръчала момата: отишъл при арапина, получил вързопчето, хвърлил го в морето и се

върнал в къщи.

На заранта, когато станал, що да види — на онова място, дето хвърлил вързопчето, се издигал дворец и по-хубав, отколкото искал падишахът. Отишъл радостен право при падишаха и му обадил новината.

Падишахът видял, че от морето наистина се издига дворец. Тогава той поискал мост от кристал да съедини двата двореца.

Момъкът си отишъл в къщи и пак почнал да плаче.

— Не плачи! — рекла му момата. — Иди при арапина, поискай от него възглавница и я хвърли пред двореца.

Синът на рибаря направил всичко, както рекла момата. И ето, като се отдалечил малко, той се обърнал и видял: до самия дворец се проснал мост от кристал и по-хубав, отколкото искал падишахът. Момъкът отърчал право при шаха, а той погледнал, видял, че мостът наистина е построен. Тогава рекъл на момъка:

— Сготви ми за четиридесет дни такава гозба, че всички хора, колкото са на света, да ядат от нея, а гозбата все да се увеличава.

Момъкът се върнал в къщи, седнал и се замислил. Тоя път момата го изпратила при арапина да поиска воденичка за кафе.

— Само гледай да не мелиш — заръчала му тя.

Момъкът взел от арапина воденичката и по пътя към къщи случайно я завъртял и що да види: излетели седем-осем блюда с гозби. Той пхнал воденичката в пазвата си и се затекъл към къщи.

На другия ден съобщили на падишаха, че младежът е готов да изпълни повелята му, и шахът заповядал на глашатая да разгласи: „Нека всеки дойде в къщата на сина на рибаря!“

Накъсо казано, всички дошли в къщата му и се наядли до насита. И ето, на света не останал никой, който да не е бил там, а гозбата ставала все повече и повече.

Но падишахът не мирясал. Той заповядал на момъка да излюпи муле от яйце. Момъкът разправил за това на момата, а тя пак го изпратила при арапина и му заръчала да вземе от него три яйца.

— Но гледай да не ги счупиш — предупредила го тя.

Момъкът отишъл и взел яйцата. По пътя той си помислил: „А какво ще стане, ако счупя едно яйце?“ — и го пуснал на земята; от яйцето изскочило грамадно муле — препуснало насам, препуснало

натам, а после се хвърлило в морето. Останалите яйца момъкът отнесъл в къщи.

— Къде е едното? — попитала момата, а той отговорил, че го е счупил.

— Не трябваше да правиш това! Но стореното е сторено!

Момъкът взел едното яйце, отишъл в покоите на падишаха и рекъл:

— Позволете ми да се кача на скамейката!

Шахът се съгласил. Момъкът се качил на скамейката, счупил яйцето и пуснал мулето. Мулето се нахвърлило върху падишаха, а той крещи: „Ай-ай-ай!“ — но момъкът го спасил и мулето избягало в морето.

След това падишахът му заповядал:

— Донеси ми такова неродено дете, което би могло да ходи и да говори.

Младежът разказал и това на момата.

— Иди при арапина — казала момата — и кажи: „Най-малката царска дъщеря праща поздрав; ако сестра ѝ е родила, кажи ѝ, че тя иска да види детето“.

Момъкът отишъл при арапина.

— Още не е родила, почакайте малко — като роди, ще го донеса — отговорил той.

Няма да приказваме надълго и нашироко. Арапинът донесъл детето. Синът на рибаря го взел и го занесъл в къщи. Щом видяло леля си, новороденото я прегърнало и рекло:

— Лелко!

После младежът взел момчето и отишъл в двореца. Там детето се приближило до падишаха и му ударило една плесница.

— Може ли за четиридесет дни да се построи дворец от злато и елмази? Ами мост от кристал? Мигар мулетата се раждат от яйца? Мигар някой на света може да роди възрастен, а? — дума новороденото и с все сила бие падишаха.

Не изтърпял падишахът и взел да се моли:

— За бога! Нека момата си остане на рибаря, аз не я искам! Но махнете от мене това дете!

Синът на рибаря взел момчето и си отишъл в къщи.

След това той се оженил за момата и те празнували сватбата четиридесет дни и четиридесет нощи.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.